

GEGUŽĖS 2-oji - MOTINOS DIENA

Justinas Marcinkevičius

MOČIUTĖS MŪSŲ

*Sulinkusios bulves kasa,
augina vyrų vaikus.
Vyrai išeina į karą,
Medžioja vieni kitus.*

*Paskui, jei sugrįžta, geria.
Ilgam užtenka kalbų.
O moterims strėnas gelia
nuo gimdymo ir darbų.*

*Jos meiliai žiūri į lopšį,
kur klykia nauja burna,
ir sėdasi verpt ir lopyt
po rūkstančia balana.*

*O kai jau visi sumiega,
kai gieda gaidžiai pirmi,
suklūsta ūmai jos: nieko -
vėl spurda po širdimi.*



*O kiek reikėjo apverkti,
į sierą žemę užkast.
ir vėl - gimdyti ir verpti
linus ir pašukas,*

*ramstyti griūvančią gryčią,
milą austi ir velt,
kol vieną sykį netyčia
nugriuvus neatsikelt.*

*Kaip žemė grubiai mylėtos,
pavirsdavo jos žeme.
visa Lietuva išpenėta
išdžiūvusia jų krūtine.*

GEGUŽĖS 16-oji - PARTIZANŲ PAGERBIMO, KARIUOMENĖS IR VISUOMENĖS VIENYBĖS DIENA

Skiriama Merkinės gimnazijos direktoriui Pečionaičiui.

1945 m. balandžio 23 dieną visi Merkinės gimnazijos mokiniai buvo išvaryti iš mokyklos. Pamokos nutrauktos, nes po gimnazijos langais, ant šaligatvio gulėjo išniekintas mūsų mielas direktorius su savo bendražygiu...

Milda, bunkeris 1948 12 27

PRIE PARTIZANO KAPO

*Mačiau, didvyri, tavo kapą,
Mačiau jų daug, oi daug tada,
Atkeršyt prisiekiau suklupus,
Šaukiau visus tylia malda.*

*Mačiau, kaip sunkiai krito smėlis
Ant kruvinų tavo pečių,
Žiedai lengvučiai baltų vyšnių
Skrajoj tarp verkiančių laukų.*

*Tu nejutai, kai tarp griuvėsių
Barsčiau konvalijų žiedais,
Kai priešas daužė, spardė veidą,
Lydėj tave žiauriais riksmis.*

*Tavyj, o mielas partizane,
Gavau stiprybės ir drąsos,
Tavo kančia ir žaizdos veda,
Kur daug reikės šventos aukos.*

*Likai tu užmiesčio laukuose,
Kuriuose nér kapų žymės,
Kur skundžias, verkia, šėlsta vėjai,
Tik jų daina graudi aidės.*

*Šventa vieta paliks smėlynai,
Kur daug jų guli be karstų,
Kur slapčia motina suklumpa,
Klausyk, karžygi, jos raudų...*

Amžinoji šviesa tėsviečia



Petras Averka
1918 - 2004

PRO MEMORIA

Užgeso Vilnijos Švietėjo žvakė

Balandžio 9 d. eidamas 86-uosius metus po ilgos ir sunkios ligos mirė Petras Averka.

1939 m. velionis baigė Vytauto Didžiojo gimnaziją Vilniuje, kurioje mokėsi viso Lenkijos okupuoto Rytų Lietuvos krašto lietuvių vaikai. Jau gimnazijos suole Petras pasireiškė kaip aktyvus skautas, čia besimokydamas rašė savo pirmuosius kūrinius. Baigęs gimnaziją su Lietuvos stipendija buvo siunčiamas į Varšuvą studijuoti, tačiau prasidėjęs II pasaulinis karas šį sumanymą nutraukė. Vokietijos okupacijos metu Petras mokytojavo Marcinkonyse ir visą laiką reiškėsi spaudoje. Už straipsnius „Kaip džūkai bėgo iš Raudonojo rojaus“ ir „Vieną pavasario dieną“ sovietams vėl okupavus Lietuvą buvo nuteistas 8 metams GULAG'ų.

P. Averka esant bet kokiai galimybei rašė straipsnius į spaudą, o ypač prasidėjus Lietuvos atgimimui. Atkūrus nepriklausomybę budėjo prie AT rūmų, kūrė šūkius ir plakatus, aukojo savo paskutinius pinigus - taip troško Lietuvos laisvės. Jis buvo senas P. Žižmaro laikų skautas, TS (Lietuvos konservatorių), Lietuvos Laisvės Kovotojų, Žurnalistų, Rašytojų sąjungų, Vilnijos draugijos narys. Lietuva neteko didelio patrioto, iki paskutinės akimirkos besiaukojusio Tėvynės labui.

Lietuvos Laisvės Kovotojų Sąjunga, Vilnijos draugija, Lietuvos skautų sąjunga